

Nizar Baraka (Rabat 1964) és membre del comitè executiu de l'Istiqlal. Forma part de la nova generació, entre els antics dirigents i els joves que s'incorporen al partit, que pretén renovar l'Istiqlal des de dins. Satisfet i refiat que, malgrat l'abstenció (62%), aquests comicis són un pas endavant per al país, explica que els desafiaments de futur demanen fortes reformes estructurals.

“El Marroc és un país musulmà, però no islamista”

La sorpresa del triomf els va trobar serens. L'experiència i la paciència els permeten d'assumir amb calma l'envit d'ésser el partit més votat de les eleccions legislatives marroquines del 7 de setembre proppassat. El partit nacionalista conservador Istiqlal, fundat el

1944 per Allal al-Fasi, lluità per la independència i després es va convertir en la força principal de l'oposició al règim autoritari del monarca Hassan II.

L'Istiqlal ha obtingut 52 escons, 7 més que no pas a les eleccions de 2002, i 5 més que el Partit Justícia i

Desenvolupament (PJD), que les enquestes internacionals consideraven favorit, car asseguraven que, presentant-se a tot el territori (el 2002 només n'abastava el 60%), arrasaria.

—N'esteu satisfet, del resultat de les eleccions?

—Sí, per al partit de l'Istiqlal aquestes eleccions demostren que el Marroc ha entrat amb força a l'era de la transparència. La taxa de participació ho demostra. El fet que el ministre de l'Interior donés una xifra del 41% i després la rebaixés a un 37% significa que ja no hi ha falsificacions ni canvis de xifres per a mostrar una imatge del Marroc irreal. A més, la campanya no va tenir incidents. Hi hagué irregularitats, els diners van córrer, però no va ser una privatització del Parlament, com volen fer creure segons quins partits. Allò que importa és que finalment els marroquins han demostrat al món que aquest país és islàmic, musulmà, però no islamista.

—Us referiu al fracàs del Partit Justícia i Desenvolupament (PJD) que, tot i els pronòstics (entre el 20% i el 25% dels vots) és la segona força més votada, amb 4 escons més?

—El 2002 el PJD va passar de 14 escons a 42. Aquesta vegada, com tots els partits que han guanyat, ha obtingut uns quants escons més, cosa que significa que la força del PJD, de la qual parlava tothom, perquè havia de tenir la majoria absoluta —entre 90 escons i 100—, és més propaganda que no pas realitat. Nosaltres sabíem que no obtindrien gaires diputats perquè trepitgem el terreny i sabem que no tenen suport al camp.

—Per què ha guanyat l'Istiqlal?

—Per tres coses bàsiques. La primera és que el partit va saber donar

la possibilitat a una nova generació dins el partit d'estar al govern per a treballar amb més eficàcia i obtenir resultats. Segonament, hem fet un discurs de debò, parlant als marroquins, defensant el balanç del nostre govern, de la nostra participació a l'executiu de Dris Yetí, però alhora explicant què resta per fer i com fer-ho. I en tercer lloc, hem presentat un programa molt clar que parla del passat i se centra en un discurs moral, basat en la virtut de les persones. El nostre programa es basa en xifres, dóna una visió clara d'allò que ens espera i d'allò que cal fer al pròxim govern: la política de l'acció pública i, per sobre de tot, la regionalització que ha d'acompanyar el procés de desenvolupament econòmic i polític d'aquest país.

—L'Istiqlal guanya les eleccions sense haver clos la reforma generacional que havia promès. Creieu que amb l'eufòria de la victòria es tancarà aquesta necessària renovació generacional interna?

—Estic cert que continuarà. Hem donat la confiança als joves per representar-nos al govern i hem guanyat les eleccions perquè la gent ha votat per l'eficàcia i la feina dels nostres representants. Aquesta dinàmica té prou empenta perquè no s'aturi. A més, a l'Istiqlal vàrem començar la renovació del partit el 2003 i l'any vinent farem el congrés. Estic segur que amb la feina que hem fet, amb el triomf de les eleccions, el procés continuarà. Una de les coses que explica per què som l'únic partit de la majoria que fa deu anys que és al govern i que ha obtingut bons resultats —amb un millora de la nostra presència al Parlament— és, sens dubte, la renovació generacional.

—Quins són les fites més immediates que us proposeu, amb vista al nou govern?

—El nostre repte principal és l'ocupació. Hem començat d'obtenir-hi resultats. La taxa de desocupació va baixar de l'11,5% al 9,7% l'any passat; 9,4 el juny d'enguany. Això vol dir que el Marroc té un creixement força important, d'un 5%, i hem guanyat de mica en mica la confiança dels inversors estrangers. Enguany tindrem tres mil milions de dòlars

d'inversions. El Marroc ha de passar a constituir una plataforma d'inversió en l'exportació mundial. Espanya és el nostre veí, i el Marroc pot ésser una zona d'expansió d'Espanya, que té un ritme de creixement molt important. I, plegats, podem atènyer aquest nivell de desenvolupament econòmic i social necessari per als nostres països. Un altre desafiament que tenim és mobilitzar la societat a favor d'un projecte clar, basat en l'obertura, la tolerància, la justícia social, la igualtat de possibilitats. Així tindrem l'oportunitat d'oferir models ètics d'èxit individual; així cada marroquí tindrà un projecte de futur dins el seu país. Amb aquesta consecució podrem posar fi a l'extremisme, la radicalització i la pobresa, que és un altre objectiu important per al desenvolupament del nostre país.

—Voleu fer aquestes accions des de la kutla, la coalició de govern actual?

—Vàrem fer un acord amb la kutla [bloc] abans de les eleccions. El partit de l'Istiqlal fou el que impulsà aquest pacte i el que el féu públic l'octubre de l'any passat. No canviarem de posició després d'haver guanyat les eleccions.

—No és agredolça, la victòria, amb un índex de participació del 37% i un 19% de vots en blanc o nuls?

—Cal rehabilitar la política al nostre país. Aquests tants per cent són un electro-xoc per a tots els marroquins: per als partits, l'Estat, la societat civil. I hem de treballar tots plegats perquè l'acció pública tingui més força en el futur. Primer de tot cal afrontar amb més claredat el camp polític en aquest país. 33 partits en un país com el Marroc és impossible; no és acceptable, perquè no hi ha 33 projectes de societat dins d'un mateix país.

—Mohammed VI nomenarà un primer ministre de l'Istiqlal?

—El rei del Marroc, segons la Constitució, té la possibilitat de nomenar la persona que consideri més adequada per a presidir el govern marroquí. Nosaltres esperarem aquest nomenament per a començar a discutir sobre què es pot fer al govern.

—Si no nomena un primer ministre del vostre partit, tindreu una decepció?

—És cert que quan un partit guanya les eleccions espera tenir aquest honor. A més, la responsabilitat de fer avançar el Marroc depèn d'aquesta figura. Ara tenim un objectiu clar: el desenvolupament humà; ara ja és molt clar cap a on va el Marroc, abans no ho era tant. Sabem que volem continuar la transició democràtica, anar cap endavant i accelerar aquest ritme de reformes necessàries per al Marroc.

El Marroc ja és en el bon camí. Ara només cal enfilarse al TGV i anar molt més de pressa per poder ser en la línia de les fites que ens esperen.

—És possible avançar, al Marroc, sense una reforma constitucional que atorgui el poder al govern, al Parlament i al primer ministre per a prendre decisions i executar projectes?

—Nosaltres som molt clars. Considerem que el Marroc ha fet reformes molt importants impulsades pel rei. Des del govern hem obtingut bons resultats, però també som conscients que hi ha un problema de cohesió, de coordinació i d'arbitratge basat en una visió global. Per això diguérem al nostre programa que cal una reforma de l'estat, perquè el primer ministre tingui més poder per a encarregar-se d'aquest arbitratge i d'aquesta coordinació. I també perquè hi hagi coherència en la feina del govern i tinguem un Parlament més fort que faci el paper de control i de proposició.

—L'Istiqlal, que propugna la unitat territorial en què s'inclou el Sàhara Occidental i la reivindicació de Ceuta i Melilla, pretén que la Segona Cambra coordini la regionalització del país?

—Sí, és absurd que tingui la mateixa composició i les mateixes atribucions que el Parlament. Però a més cal avançar en la reforma de la justícia, aconseguir-ne la independència, la lluita contra la corrupció. Des de la Segona Cambra cal plasmar la regionalització del país perquè sigui un vector de desenvolupament de les províncies, de les regions del nostre país.

*Carla Fibla
Rabat*